

har gjort, og navnlig ikke skjøne, om en Mistilighed er begaaet — kun herom er der jo Tale efter Lovforslaget. End yderligere er det blevet udført, hvorledes der foredres en ganske særegen Eone til at bedømme, om en Embedsmand har gjort sig skyldig i et Forhold, der berøver ham den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, som det hedder i Udvalgets Forslag. Men jeg henstiller til ærede Medlemmer, om man vil tiltroe vore Domstole, at de ikke skulde kunne skjøne derover, Domstolene, der saa at sige hver Dag kunne komme til at dømme i slige Spørgsmaal. Jeg behøver jo blot at fornærme en Embedsmand ved at sige, at han har udviist et Forhold, der maa svække den for hans Stilling fornødne Agtelse og Tillid; naar den Sag da indbringes for Domstolene, og jeg fører Beviis for min Sigtelse, saa skulde de skjøne, om den er beviist. Men der skulde dog i ethvert Fald høre særegne Eoner til at bedømme, om Embedsmændene har gjort sig skyldig i en Mistilighed eller et Forhold, der svækker den Agtelse og Tillid, som er nødvendig for det Embede, han har. Dette er fra flere Sider blevet pointeret; men jeg skal henstille til den ærede Finantsminister, om han kan faae den foreslaaede Commission, hvis to Medlemmer skulde være Medlemmer af de overordnede Domstole, saaledes besat paa de tre andre Pladser, at han faaer Militaire, Præster, Toldembedsmænd, fort sagt alle Embedsmænd af de forskjellige Brancher repræsenterede. Jeg troer, at denne Henvisning til, at en Commission skulde bedre kunne skjøne over de foreliggende Spørgsmaal end Landets Domstole, ikke holder Stik. Havde der fra Regjeringens Side foreligget et Forslag som det, den ærede 7de Kongevalgte (Ussing) har berørt, var det jo muligt, at jeg ikke var kommen i Bevægelse saaledes som ved det Angreb, Regjeringen har gjort paa den bestaaende Orden — jeg veed ikke, hvorledes min Medforslagsstiller da vilde have stillet sig —; men et saadant Forslag foreligger ikke. Nu siger den høitærede Minister, at det mulig kan komme frem til 3die Behandling, og at det da vil kunne fjerne de Betæneligheder, enkelte Medlemmer have ved at affære den bestaaende Afgang til Domstolene. Jeg kunde dog ønske

at anbefale det høie Thing, at gaae den omvendte Vej, nemlig at vedtage Endringsforslaget Nr. 2 og derefter see, om der maatte være Anledning til at modificere det ved 3die Behandling, saaledes at det kun blev det factiske, der blev henlagt til Domstolene, medens derimod Skjønnets over Bestaffenheden af det, der var beviist ved Domstolene, blev henlagt til en eller anden saa udmærket godt sammensat Commission, at Kundskab til alle forskjellige Forretningssgrene der var repræsenteret. — Jeg paaskjøner ikke mindre den Understøttelse, jeg har fundet hos den lærde Jurist, det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (Nellemann), uagtet han ikke vilde følge heelt med paa min Vej. Foraa vidt har jeg fundet en bedre Understøttelse hos den høitærede Finantsminister, thi han har ikke indvendt Noget imod de fem Punkter, jeg opstillede til Begrundelse af, hvad jeg erklærede at ville kalde — for ikke at bruge stærke Udtryk i en Sag som denne —, at Udskæft kunde synes at fjerne sig fra Grundlovens Tanke. Til Begrundelse deraf anførte jeg Grundlovens Bestemmelse, Udtalelser i Repræsentationen, Høiesteretsdom, Finantsministerens egen Indrømmelse og Slutningsbemærkningen af Motiverne til det ifjor forelagte Udskæft, hvilken jeg haaber at have forelagt saa tydeligt og saa langsomt, at det ikke vil være undgaaet Nogens Opmærksomhed, hvad der staaer i denne Slutningsbemærkning. At Lovforslaget fjerner sig fra Grundlovens Tanke, maae ærede Medlemmer indrømme mig er Tilfældet. Der stod under Grundlovsforhandlingen to modstaaende Principer imod hinanden. Man kæmpede for den ubetingede Afsettethed og for den ubetingede Uafsettethed, og Resultatet blev som bekendt, at Uafsettethed kun blev forbeholdt Dommere, medens man med Hensyn til de andre Embedsmænd fulgte den Middelvei, samtidigt med at man erklærede dem afsettelige uden Lov og Dom, at give dem et Værn i en Ret til Pension, og nu spørger jeg, om dette Værn har Noget at betyde, naar man lader Nydelser af denne paa Grundloven støttede, lovbegrundede og lovordnede Pensionsret være afhængig af Regjeringen, altsaa af den Stats-